

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

Dage siden, der har været Udvalgsarbejde derovre, og jeg er naaet til Enighed med de 4 før nævnte Partier om Sagen.

Det ærede Medlem Hr. Krarup sagde, at det var pinligt, at jeg ikke som mine Forgængere kunde komme til den høje Rigsdag med Tiltrædelse af et saadant Lovforslag fra Dyrkernes Repræsentanter. Jeg vil gerne derom sige, at jeg har haft særdeles saglige Forhandlinger med Hovedbestyrelsen for De samvirkende Sukkerroedyrkerforeninger, og der har herunder været Villighed til at mødes, men de er jo ikke eneraadende. For øvrigt er ikke engang alle Sukkerroedyrkerne Medlemmer; jeg tror, at ikke meget mere end Halvdelen af Arealerne og maaske tre Fjerdedele af Sukkerroedyrkerne er repræsenteret; maaske er Tallene de omvendte. Imidlertid maa jeg hævde, at naar man har en lovgivende Forsamling, der skal bevilge Penge af Statskassen, kan der ikke være det mindste forkerte i, at det er den, der bestemmer, om man skal give mere ud, end man plejer, idet vi her har en Produktionsgren, saa vidt mig bekendt den eneste, hvor baade Arbejderne og Jorddyrkerne, Ejerne, har fælles Interesser og er garanteret et vist Udbytte i Aaret, der kommer. Efter dette Lovforslag er der garanteret dem højere Udbytte end i nogen anden Gren af Landbruget, samtidig med at vi har stor Formodning om, at Priserne paa Landbrugets Artikler for alle andre Grenes Vedkommende vil være i Nedgang i de Maaneder, der kommer.

Der er jo ikke ret megen Anledning til at fortsætte Debatten om dette Spørgsmaal, alene af den Grund, at jeg har accepteret Lovforslaget, saaledes som man nu er blevet enig om at vedtage det i det høje Folketing, hvilket jeg altsaa forstaar man ogsaa er rede til her. Men naar det er blevet kritiseret, at der ikke er vedtaget en Overenskomst, inden Sagen kom til Rigsdagen, vil jeg dog sige, at det er 3 Aar siden, der sidst sluttedes en Overenskomst paa dette Omraade mellem en Minister og Sukkerroedyrkerforeningen. Det bør imidlertid være Rigsdagen, der har det sidste og det afgørende Ord, og jeg kan ikke indse, at det kan være af nogen stor Glæde for os Rigsdagsmænd, at Lovforslagene kommer færsigst hertil og skal være i Orden og ikke kan laves om.

Det ærede Medlem Hr. Krarup var i øvrigt ganske umaadelig inkonsekvent, idet det ærede Medlem første sagde, at det er for sent, Ordningen kommer, der bliver ikke

dyrket en Tønde Roer mere af den Grund, og dernæst i samme Aandedræt sagde, at vi havde nu Sikkerhed for, at vi i alt Fald kunde faa lige saa meget at handle med som i Fjor og maaske som Følge af gode Tilførsler af Gødning endda kunde gaa fremad. Men det ærede Medlem kan overhovedet ikke have nogen som helst Anelse om, hvorvidt Arealet bliver 60 000, 70 000 eller 80 000 Tdr. Land, selv om vi alle sammen har det Ønske, at det bliver størst muligt.

Det ærede Medlem sagde ogsaa, at jo mere vi dyrkede, jo flere Penge tjente vi ind til Landet. Det er kun rigtigt, for saa vidt vi ved, hvad vi kan faa, for Varen, men det ved vi ikke det allermindste om, ikke det allermindste, det skal der forhandles om til Efteraaret. At der er Hunger efter Sukker, er uden for al Diskussion, men de Priser, vi sidst har faaet for denne Vare, er ikke saa eksorbitant høje, at de har betydet noget stort. Plus for den danske Statskasse. Jeg tager ikke meget fejl, naar jeg siger, at Produktionsprisen for den kommende Sæson vil komme til at ligge omkring 70 Øre pr. kg, og jeg tror, at Prisen ved den sidste Byttehandel med nordiske Brødrelande laa paa 80 Øre. Disse Tal rummer ikke Mulighed for noget voldsomt Overskud til den danske Statskasse. Det, der er sikkert, er, hvad det ærede Medlem Hr. H. C. Andersen var inde paa, at Sukkerfonden er opbrugt, og jeg formoder, der vil være et Underskud i denne Fond pr. ultimo September paa 24 Mill. Kr.

Det ærede Medlem Hr. Krarup mente, at jeg burde forhandle med min Kollega, Arbejds- og Socialministeren. Ja, det gør jeg gerne, fordi jeg mener, at vi, hele Regeringen og hele Rigsdagen, er særdeles interesserede i at faa Sukkerroearalerne plejet, faa Udtynding foretaget og senere i Pløretiden Roerne hjemført. Derfor glædede jeg mig over i en lollandsk Avis at se en Udtalelse fra en Arbejdsmandsforenings Formand om, at Roerne skulde nok blive dyrket, naar ellers blot Forholdene blev taalelige, og det maa de blive her, for hvis man gaar over til større Arealer, faar baade Dyrkerne og de Folk, der er beskæftiget paa Marken, noget mere for deres Arbejde.

I øvrigt troede jeg, at det ærede Medlem var bekendt med, at Regeringen har standset alle unødvendige offentlige Arbejder med Tilskud. Dette er efter min Mening et Kardinalpunkt i denne Sag. Jeg tror ogsaa, at man i de Egne, Lolland-Falster, Sydsjælland, visse Egne paa Fyn og omkring Haderslev, hvor der dyrkes Sukkerroer, vil have grun-